Kulttuuri Teatteri

Tampereen Teatterin Synninkantajat on pieni ja kaunis esitys – se sopii erinomaisesti tämän erikoisen ajan teatterisyksyn avaukseksi

Teatteriarvio: Tampereen Teatterin kantaesitys kertoo lestadiolaisyhteisön ristiriidoista ja hoitokokouksista. Nykymaailman tuomitsevat kokoukset käydään somessa. Esitys on kaunis eikä tunteile liikaa.

TILAAJALLE 3.9.2020 16.01

Aaron (Antti Tiensuu, vas.) on papan (Esa Latva-Äijö) poika. Luonto nousee Synninkantajissa kauniisti esiin myös valojen avulla. HEIKKI JÄRVINEN

Keskustele

Anu Ala-Korpela
Aamulehti

Jumala katsoi ihmistä ja katui luomistyötään.

Kun ihminen istuu teatterikatsomossa suojamaski naamallaan ja arpoo mielessään, onko salissa jollain tappava ja tarttuva tauti, lavalta kuuluvat sanat kolahtavat kummasti.

Synninkantajissa me katsojat istumme ikään kuin seurasalissa muun lestadiolaisen seurakunnan kanssa ja kuuntelemme, kun Taisto (**Esa Latva-Äijö**) saarnaa.

Mikä meidän ja noiden näyttämön ihmisten synti sitten on? Mihin me olemme syyllisiä?

Synninkantajat perustuu **Pauliina Rauhalan** romaaniin, joka kertoo sisään päin kääntyvästä uskonnollisesta yhteisöstä. Esityksen on käsikirjoittanut **Maia Häkli**.

Suurimmaksi synniksemme karsiutuu esityksessä se, mitä valta ja erilaisuuden vieroksunta voivat tehdä ihmiselle.

Esitys kuvaa uskonnollista yhteisöä, jonka jäsenet saadaan kyräilemään ja vahtimaan toisiaan ja kantelemaan toistensa synneistä.

Esityksessä pääsemme mukaan lestadiolaisyhteisön hoitokokouksiin, joiden avulla pidetään huolta kristillisestä elämäntavasta ja harjoitetaan seurakuntakuria.

Suurin rangaistus on yhteisön ulkopuolelle erottaminen. Käytänteistä muodostuu jonkinlainen koulukiusaamisen ja totalitarismin ristisiitos.

Meidän ajassamme ihmisen tuomitsee taas usein jonkinlainen ”julkinen mielipide” ja sosiaalisen median melske.

Ihmisiä ja yhteisöä repiväksi ristiriidaksi *Synninkantajissa* muodostuu, miten elää sen ristiriidan kanssa että oman perheen läheiset ihmiset, joita rakastaa, tuomitaan pois läheistensä yhteydestä –edes tervehtiä ei saisi.

Pienen Aaronin (**Antti Tiensuu**) kohtalo on esityksen riipivin. Hän jää eri puolia edustavien Aliisa-mummin (**Aliisa Pulkkinen**) ja Taisto-papan väliin. Saako eitoivottulle rakkaalle edes sanoa hei?

Voi kunpa muistaisimme mekin, miten riitelyn keskelle joutuminen lasta repii!

Pieni Aaron (Antti Tiensuu, keskellä) jää papan (Esa Latva-Äijö vas.) ja mummin (Aliisa Pulkkinen) kiistan keskelle. HEIKKI JÄRVINEN

Pieni ja kaunis

Esitys on kaunis.

Se ei heruta tai mässäile tunteilla: julmuudella, yksinäisyydellä tai rakkaudella.

Lestadiolaiset hoitokokoukset osataan esityksessä jättää sen verran etäälle, että niiden katsominen ei muodostu sietämättömäksi.

Esitys on täynnä riipiviäkin tapahtumia, jotka eivät kuitenkaan kouraise kovin syvältä.

Esitys on pieni.

Lyhyt, noin tunnin ja 20 minuuttia sekä väliajan kestävä esitys jättää esimerkiksi Aurooran (**Sara-Maria Heinonen**) ja Juhanin (**Konsta Laakso**) rakkauden takanäyttämöllä tapahtuvan hehkumisen tasolle.

Jos Tampereen Työväen Teatterissa nähty *Taivaslaulu*-esitys Rauhalan edellisestä kirjasta nosti rakkaustarinan keskiöön ja sai vollottamaan katsomossa, TT:n *Synninkantajat* saa hieman surumieliseksi, vähän miettimään ja analysoimaan, se tuo kauneudenkin äärelle.

Ohjaus on yhtenäinen ja hallittu. Näytteljäntyö on kauttaaltaan hyvää ja tasaista. Esitys on ladattu täyteen symboliikkaa: Aaron rakentaa arkkia, Aliisa tietää, miten juuret tervehdyttävät.

Esityksen visuaalisuuteen pääsen vähitellen mukaan. Aluksi sekavaltakin tuntunut lavastus tilkkumaisine kaakeleineen alkaa kohti loppua kukoistaa. Silmä lepää abstraktia maalausta muistuttavissa näyttämökuvissa täynnä luonnon ruskean sävyjä ja turkoosia. Puvustus jatkaa samaa visuaalista ilmettä.

Mainiot kaislikot loihditaan kasvamaan valoin. Samoin kalliomuodostelma takana toimii hyvin rakastavaisten kohtauspaikkana. Luonnon äänet saavat tuntemaan kuin olisimme paikan päällä, veden äärellä. Luonnosta nauttii.

Esityksen loppu on aavistuksen monitulkintainen, ellei kirja ja se, miten ihmisille käy, ole ennalta tuttu. Mutta luonto ja se, että luonnon kanssa ihmisen pitää pitää oppia elämään, pysyvät.

TEATTERI

Synninkantajat